

[Ragnhild Andersen.]

ugers bestemmelse, og omsider kom man frem til 6 dages karenstid — men hvorfor skal de være der? Der er ingen rimelighed i, at en arbejder skal vente 6 dage på at komme i gang med dagpengehjælpen, når han er blevet ramt af en ulykke. Efter vor opfattelse bør karenstiden fjernes med det samme; det svarer også til den opfattelse, andre ærede ordførere har givet udtryk for: at ulykkesramte skal holdes skadesløse for det tab, de lider.

Den årsfortjeneste, der lægges til grund for beregningen af dagpenge og erstatninger, foreslås i lovforslaget forhøjet; men det afgørende for, hvor høj den skal være, er vel, at de ulykkesramte, også de, der rammes af en erhvervs sygdom, skal have dagpenge af en højde, som modsvarer den arbejdsfortjeneste, de mister. Man fastsætter her en årsløn på 9 315 kr., hvorefter man giver dagpenge, men mange arbejdere har jo en årsindtægt, der er betydelig højere, f. eks. en årsindtægt på 15 000 kr., og de skal altså nøjes med dagpenge af den maksimale årsindtægt, man har fastsat i loven.

Efter vor opfattelse burde den årsfortjeneste, som nedfældes i loven, ikke være en maksimal årsfortjeneste, men en minimal årsfortjeneste, under hvilken man ikke kan gå, når man skal beregne dagpenge og andre ydelser. Går man ikke denne vej, vil en ulykkesramt familie jo komme ud for økonomiske vanskeligheder; penge til skat, husleje, sygekasse, forsikringer, afdrag på fjernsyn, motorcykel, eller hvilke andre fornødenheder der kan være, skal jo falde til tiden, uanset om den pågældende arbejder er ulykkesramt eller ikke. Af den grund mener vi, det ville være rimeligt at tage hensyn til, at årslønnen bliver en minimumsårsløn og ikke en maksimumsårsløn.

Der må efter min opfattelse ligeledes næres nogen betænkelighed ved, at erstatningerne i forbindelse med død bliver omsat til en årlig rente, selv om man ikke af lovforslaget kan overse de fulde konsekvenser heraf.

For mig ser det ud til, at forsikrings-selskaberne her vil spare nogle penge, idet man til trods for udvidelsen af adgangen til at få erhvervs sygdomme anerkendt

og fastsættelsen af højere dagpenge kun regner med en merudgift for selskaberne på ca. 12 mill. kr. og for staten på ca. 900 000 kr.

De bestemmelser, der springer i øjnene, når man læser lovforslaget, er efter min opfattelse dem, der indeholdes i § 39, ifølge hvilke en enke skal have en rente på 30 pct. af afdødes årsløn — og her må vel i almindelighed regnes med maksimal-lønnen — hvor hun i øjeblikket får 4 gange årslønnen i erstatning. Et barn skal have indtil 10 pct. af afdødes årsløn indtil det fyldte 18. år, skønt det er kendt, at mange børn i vor tid først kommer i lære efter at have gået i skole til det 16. år og som følge deraf først bliver udlært, nær de er 20-21 år. I øjeblikket er erstatningen til sådanne børn halvanden gang årslønnen. Ligeledes siges det, at børn, der ved ulykkestilfælde kommer til at stå helt uden forældre, skal have 20 pct. af årslønnen, hvor de nu har 3 gange årslønnen, og endelig skal det bemærkes, at den samlede rente, der kan udbetales til enker, børn eller andre pårørende, ikke kan overstige 50 pct. af årslønnen, hvor der nu betales indtil 7 gange årslønnen.

Ganske vist åbnes i § 39, stk. 6, adgang for direktoratet til at fastsætte, at renter kan omsættes til kapitalbeløb, men det drejer sig ikke om en hustru eller hjemmenværende børn, men kun hvor der er tale om at tillægge f. eks. en ægtefælle, der levede adskilt fra den forulykkede, stedbørn eller lignende pårørende renten.

Hvad reguleringen af satserne angår, erkender ministeren, at dyrtidsreguleringen her ikke har fulgt med tiden. Alligevel foreslås det i § 44 A, at udregningsmetoden skal fastsættes som hidtil. Her ville det vel være rimeligt at få gennemført en regulering af ulykkesforsikringsloven efter samme metode som den, man anvender ved reguleringen af arbejdernes overenskomst-mæssige lønninger, med andre ord således, at der løbende reguleres efter pristallet.

I § 50, stk. 2, indeholdes en forpligtelse for en tilskadekommen eller erhvervs sygdomsramt til at efterkomme pålæg om at afholde sig fra arbejde som det, der har givet vedkommende erhvervs sygdommen. Ganske vist kan der i henhold til § 22, stk. 3, meddeles en sådan person ret til